

Bei dertil. Det skulde dog ogsaa virkelig være forunderligt, om Sagen ikke skulde gaae igjennem, thi der er jo dog ikke blot en overveiende Stemmesleerhed, men der er vist mere end $\frac{3}{4}$ af Forsamlingens Medlemmer, der antage, at den Ordning af Arvesølgen, som er foreslaaet, maa skee. De ere noget uenige, om den i og for sig selv er ønskelig eller ikke, men de ere dog enige om, at det, saaledes som Tingene nu staae, maa skee, og de fleste af dem, der have erklæret sig imod den, finde blot, at den ikke skeer i den rette Form. Men det forekommer mig, at den Form, som blev foreslaaet af den høitærede Folkethingsmand for Frederiksberg Amts Adevalgfreds (Mabvig) og flere, ikke var hensigtsmæssig, thi det, som var det væsentlige ved den, var ikke, om den cognatistiske Arvesølges fremtidige Ophævelse skulde nævnes for Prinds Christians Kaldelse til Thronen eller ikke, ssvandt jeg troer, det er meest correct som det staaer, men det, som var det væsentlige, var, at Forslaget gik ud paa at begrunde den nye Arvelov paa Renunciationerne, og det troer jeg var en meget farlig Bei, thi, beraaber man sig paa dem som den Retgrund, hvorpaa den nye Arvesølge hviler, saa bliver den udsat for Kritik og Indvendinger, og der kan fremsættes mange Indvendinger derimod; naar Arvesølgen derimod ordnes i Kraft af Kongens og Rigsdagens Magtsfuldkommenhed, saa er man fri for det.

Derimod beklager jeg, at der, som det synes, har fundet en Misforstaaelse Sted med Hensyn til det Forslag, der var stillet under Nr. 1; thi, dersom det havde været Regjeringen klart, at man, ved at stemme derfor, ikke vilde underlægge nogen bestemt Mening om, hvorledes Londonertractaten skulde forstaaes, men blot vilde have Ansvar for dens Fortolkning, hvorom der er Spørgsmaal, lagt over paa Regjeringen, saa troer jeg ikke, at Regjeringen vilde have været uwillig til at gaae ind derpaa. Jeg troer ikke, at den i mindste Maade havde at frygte, hverken for noget juridisk eller noget moralsk eller noget historisk Ansvar ved at gaae ind derpaa, men det var ikke klart dengang, at dette Forslag sigtede til at voldgive Spørgsmaalet om Londonertractatens Forstaaelse til Regjeringen; dersom det havde været

klart, saa havde Sagen maaffee derved fundet en Afgjørelse. Jeg stemte dengang imod dette Forslag, ikke fordi jeg, som jeg ogsaa meget tydeligt udtrykte, troede, at det i og for sig, saaledes som det retligt burde forstaaes, kunde lægge nogen Hindring i veien for det Kongelige Budskabs Gjennemførelse, men, fordi jeg fandt, at det baade i sig selv var lykkeligst, og at det var værdigere for Rigsdagen, at den bestemt udtalte sin Mening, end at den blot skød det over paa Regjeringen.

Premierministeren: Uagtet Eiden er langt fremrykket, troer jeg dog ikke at kunne unddrage mig fra den Pligt at fremsøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af Uttringer, der ere saaldne fra ærede Talere her i Salen. Jeg skal imidlertid besidde mig paa al mulig Korthed, og isærdeleshed er der een Ting, som jeg ikke skal trætte Rigsdagen med, det er med at bevidne Nogen min Agtelse; thi jeg har adskillige Gange maattet erfare, at det opvækker en vis Scandale, naar jeg lader mig henrive til at bevidne Agtelse for Et eller Andet, som bliver fremsført af ærede Talere her i Salen. Jeg kunde virkelig let være udsat, for at gribes af Forsængelighed og troe, at der laa noget meget Betydningsfuldt i, at jeg udtaler et saadant Ord, dersom jeg ikke var saa heldig, at den ærede Rigsdag ved mange andre Midler tilstrækkeligt bepantrede mig mod en saadan Feil. Det ligger nu engang i min Natur, at, hvor jeg finder Gehalt, virkelig Gehalt i hvad der siges, hvad enten det gaaer med min Mening eller imod min Mening, der lader jeg mig let henrive til at udtrykke min Agtelse derfor; ofte skeer det imidlertid ikke, hvilket man ogsaa kan see deraf, at selv den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (Schiern), der i visse Maader synes at have ført Control over saadanne Uttringer fra min Side, har maattet gaae tilbage til tidligere Aar, for at finde slige Uttringer mere end een Gang. Om denne Sag skal jeg ikke yttre mig videre.

Jeg kan derimod ikke afholde mig fra at bemærke, at, naar den ærede 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds (Schytte) som et Motiv for det Nei, han vil udtale mod det kongelige Budskab, har sagt, at han ikke har Mod til at sønderstjære det i gode og onde